

Komplexní přístup EU a jeho dopady na soudržnost vnější činnosti EU

Usnesení Evropského parlamentu ze dne 3. dubna 2014 o komplexním přístupu EU a jeho dopadech na soudržnost vnější činnosti EU (2013/2146(INI))

Evropský parlament,

- s ohledem na výroční zprávu Rady Evropskému parlamentu o společné zahraniční a bezpečnostní politice,
- s ohledem na články 2, 3, 21, 24 a 36 Smlouvy o Evropské unii (SEU),
- s ohledem na hlavu V SEU a na Smlouvu o fungování Evropské unie (SFEU),
- s ohledem na čl. 21 odst. 3 SEU, podle kterého je vysoký představitel nápomocen Radě a Komisi při zajišťování soudržnosti mezi jednotlivými oblastmi vnější činnosti Unie,
- s ohledem na čl. 24 odst. 3 SEU, kterým se stanoví, že členské státy aktivně a bezvýhradně podporují zahraniční a bezpečnostní politiku Unie v duchu loajality a vzájemné solidarity a respektují činnost Unie v této oblasti, že se zdrží jakéhokoli jednání, které je v rozporu se zájmy Unie nebo může snižovat účinnost jejího působení jako soudržné síly v mezinárodních vztazích, a že Rada a vysoký představitel dbají na dodržování těchto zásad,
- s ohledem na závěry Evropské rady ze dne 14. prosince 2012,
- s ohledem na závěry meziparlamentní konference o společné zahraniční a bezpečnostní politice a na závěry o společné bezpečnostní a obranné politice ze dne 6. září 2013,
- s ohledem na společné sdělení Komise a místopředsedkyně Komise, vysoké představitelky Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku Evropskému parlamentu a Radě ze dne 11. prosince 2013 o komplexním přístupu EU vůči vnějším konfliktům a krizím (JOIN(2013)0030),
- s ohledem na své doporučení vysoké představitelce Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku, místopředsedkyni Komise a Radě a Komisi ze dne 13. června 2013 ohledně přezkumu organizace a fungování ESVČ¹ v roce 2013 a na přezkum ESVČ za rok 2013, který vysoká představitelka předložila v červenci 2013²,
- s ohledem na usnesení Parlamentu ke společné zahraniční a bezpečnostní politice (SZBP) a společné bezpečnostní a obranné politice (SBOP), především na usnesení ze dne 22. listopadu 2012 o úloze společné bezpečnostní a obranné politiky v případech krizí způsobených změnou klimatu a v případě přírodních katastrof³,

¹ Přijaté texty, P7_TA(2013)0278.

² http://eeas.europa.eu/library/publications/2013/3/2013_eeas_review_cs.pdf

³ Přijaté texty, P7_TA(2012)0458.

- s ohledem na Evropský konsensus o rozvoji,
 - s ohledem na průběžnou zprávu vysoké představitelky, místopředsedkyně Komise o společné bezpečnostní a obranné politice EU ze dne 15. října 2013,
 - s ohledem na zprávu ESVČ o revizi postupů krizového řízení SBOP přijatou Politickým a bezpečnostním výborem dne 18. června 2013,
 - s ohledem na Chartu OSN,
 - s ohledem na článek 48 jednacího řádu,
 - s ohledem na zprávu Výboru pro zahraniční věci a na stanoviska Výboru pro rozvoj a Výboru pro práva žen a rovnost pohlaví (A7-0138/2014),
- A. vzhledem k tomu, že Lisabonská smlouva a stávající rozhodovací procesy již obsahují požadavek „zajistit soudržnost mezi jednotlivými oblastmi vnější činnosti Unie a mezi těmito oblastmi a ostatními politikami Unie“; vzhledem k tomu, že k tomuto cíli by přispělo, kdyby hrál Parlament významnější roli v oblasti vnějších vztahů;
- B. vzhledem k tomu, že komplexnost se týká nejen společného používání nástrojů a zdrojů EU, ale rovněž sdílené odpovědnosti všech aktérů na úrovni EU i členských států, jejichž politiky, činnost a podpora by měly přispívat ke konzistentnější a účinnější vnější činnosti EU;
- C. vzhledem k tomu, že na základě Lisabonské smlouvy získala EU nedávno nové nástroje vnější činnosti, které jí umožňují rozvíjet aktivnější, jednotnou a skutečnou zahraniční politiku EU;

EU v měnícím se světě

1. má za to, že probíhají významné geostrategické změny, částečně způsobené nástupem multipolární mezinárodní scény, kde noví aktéři usilují o naplnění svých ambicí v oblasti hospodářské soutěže na regionální i světové úrovni, rostoucí vzájemnou závislostí, nárůstem asymetrických hrozeb o více rozměrech, přesměrováním pozornosti bezpečnostní politiky USA na asijsko-tichomořský region, vzrůstajícími obtížemi při zajišťování energie a zdrojů, stále závažnějšími dopady změny klimatu a hlubokou a dlouhotrvající celosvětovou finanční a hospodářskou krizí, jež postihuje všechny členské státy EU;
2. zdůrazňuje, že v takovém geopolitickém klimatu musí EU zachovat a šířit své hodnoty, zájmy a stabilitu na světové scéně a zároveň chránit bezpečnost a prosperitu svých občanů; zdůrazňuje, že to vyžaduje nový přístup k vytváření – ve spolupráci s našimi strategickými partnery – nového multipolárního světového řádu, který je inkluzivní, důvěryhodný, spravedlivý, kooperativní a jehož základem je dodržování lidských práv, právního státu a demokracie a jehož cílem je vyřešení sporů, aniž by došlo k ozbrojenému konfliktu;

Komplexní přístup EU: současný stav provádění politického rámce

3. vyzdvihuje skutečnost, že síla EU spočívá v jejím potenciálu zmobilizovat zdroje napříč celou řadou diplomatických, bezpečnostních, obranných, hospodářských, obchodních,

rozvojových a humanitárních nástrojů – zcela v souladu s ustanoveními Charty OSN – a že využití těchto nástrojů v komplexním přístupu jí dává jedinečnou flexibilitu k účinnému řešení těch nejnáročnějších mezinárodních otázek a plnění cílů vlastní politiky;

4. zdůrazňuje význam účinné koordinace a soudržnosti v rámci vnější činnosti Evropské unie; souhlasí s názorem, že oblasti rozvoje, politiky a bezpečnosti jsou vzájemně provázané a že přidaná hodnota EU v reakci na složité krizové situace tkví v její schopnosti vytvořit meziodvětvovou a interinstitucionální součinnost, aby bylo dosaženo udržitelných praktických výsledků a aby byly naplňovány dlouhodobé strategické cíle;
5. zdůrazňuje, že komplexní přístup dnes všichni příslušní mezinárodní aktéři (včetně vícestranných organizací a států) považují za nejlepší rámec pro účinnou reakci na krize o více rozměrech a podporu lidské bezpečnosti v celosvětovém měřítku, což přímo vyplývá z dlouhodobého pochopení toho, že snaha o nastolení stability prostřednictvím jednoho jediného přístupu pravděpodobně ztroskotá;
6. připomíná zejména, že OSN od roku 2006 vytváří koncepci integrovaného přístupu k situacím během konfliktu a po konfliktu a že členské státy NATO přijaly na summitu v Lisabonu v roce 2010 novou strategickou koncepci, v jejímž rámci usilují o komplexní přístup při řešení krizí;
7. zdůrazňuje, že Lisabonská smlouva – mimo jiné díky vytvoření ztrojené funkce vysokého představitele Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku, který je zároveň místopředsdou Komise a předsdou Rady pro zahraniční věci, a díky zřízení sjednocujícího a efektivního rámce Evropské služby pro vnější činnost (ESVČ) – poskytuje rámec k tomu, aby Unie dosáhla soudržnějšího, koordinovanějšího a komplexnějšího přístupu pro účelné naplňování vnějších vztahů EU;
8. vyjadřuje politování nad tím, že navzdory inovacím, jež přinesla Lisabonská smlouva, stále nedochází k dostatečnému pokroku, co se týče soudržnosti vnější činnosti Unie v oblastech souvisejících s bezpečností, humanitárními otázkami, rozvojem, obchodem, energetikou, životním prostředím, migrací a dalšími záležitostmi v globálním měřítku; je znepokojen tím, že Komise často zaujímá restriktivní přístup, přičemž chrání své vlastní kompetence v těchto oblastech a minimalizuje koordinační funkce s ESVČ;
9. naléhá na členské státy, aby dostály svým závazkům podle Smlouvy, pokud jde o aktivní podporu vnějších vztahů a bezpečnostní politiky Unie v duchu vzájemné solidarity, a aby při naplňování svých vlastních politik jednaly v souladu s činností Unie v této oblasti; vyzývá členské státy, aby sehrály konstruktivní úlohu tím, že podpoří koordinaci strategické politiky na úrovni EU; zdůrazňuje, že zahraniční politika EU může být účinná pouze tehdy, budou-li členské státy ochotny a schopny stanovit si společné politické směry, zejména v nadnárodních organizacích, jako je OSN;
10. vítá společné sdělení o komplexním přístupu EU vůči vnějším konfliktům a krizím ze dne 11. prosince 2013; vyjadřuje však politování nad tím, že více spoléhá na existující procesy, než aby usilovalo o hledání nových konkrétních způsobů k usnadnění institucionální a praktické spolupráce;
11. trvá na tom, že komplexní přístup je společnou povinností všech aktérů EU v orgánech EU, v členských státech EU a na území třetích zemí a že zároveň musí být zcela

v souladu s příslušnými pravomocemi jednotlivých orgánů a aktérů;

12. vyzývá k aktivnímu zapojení a dialogu s občany a občanskou společností s cílem zajistit legitimitu a společnou interpretaci komplexního přístupu i zahraniční politiky EU obecně;
13. domnívá se, že základem pro přechod od konceptu k uvedení komplexního přístupu do praxe je vyřešit níže uvedené čtyři oblasti;

1. Institucionální soudržnost

14. domnívá se, že koncept komplexního přístupu je třeba chápat jako koordinovanou práci všech příslušných orgánů (ESVČ a příslušné útvary Komise, včetně GŘ ECHO, DEVCO, TRADE a ELARG, ale také Parlament a Rada), jejímž záměrem je dosažení společných cílů v dohodnutém rámci vytvořeném na úrovni EU, a pokud to bezpečnostní situace vyžaduje, pak i mobilizace nejrelevantnějších nástrojů, včetně SBOP; domnívá se, že takovéto soudržné vnější činnosti EU ve většině krizových oblastí, kde EU působila, doposud do značné míry bránily institucionální a procesní nedostatky, což poškozuje důvěryhodnost EU jako globálního aktéra a zabezpečujícího subjektu;
15. připomíná, že Lisabonskou smlouvou byla zřízena ESVČ a ztrojená funkce vysokého představitele, místopředsedy Komise, aby vnější činnost EU získala jednotu, soudržnost, viditelnost a účinnost; zdůrazňuje, že potenciál všech tří rolí doposud nebyl plně využit; vyzývá, aby byla důležitá koordinační role vysokého představitele jako místopředsedy Komise posílena i v samotné Komisi, to prostřednictvím pravidelných institucionalizovaných zasedání sboru komisařů pro skupinu RELEX, jemuž by předsedal vysoký představitel, místopředseda Komise a který by zahrnoval i další příslušné komisaře; vyzývá k okamžité reformě ESVČ na základě přezkumu z roku 2013 a pokynů Parlamentu s cílem co nejlépe využít omezených finančních prostředků;
16. zdůrazňuje, že spolupráce je sice nezbytně nutná, je však třeba plně dodržovat pravomoci a postupy všech orgánů a členských států; vyzývá tudíž všechny aktéry EU, aby jednali v dobré víře a udělali vše pro to, aby umožnili naplnění komplexního přístupu;
17. domnívá se, že komplexní přístup vyžaduje, aby v ESVČ existovaly struktury, které by reagovaly a byly pružné a účinné; připomíná svůj názor, že institucionální rámec ESVČ by měl být zefektivněn, aby se zajistilo účinné rozhodování a využívání nástrojů, včetně civilních i vojenských nástrojů SBOP, jak požaduje zpráva Parlamentu z roku 2013 o této věci;
18. zdůrazňuje, že rozvoj komplexního přístupu by měl také zajistit uplatňování hlediska rovnosti pohlaví a rovnováhy ve formulování, vypracovávání a provádění všech vnějších činností Unie;
19. zdůrazňuje významnou úlohu zprostředkování a dialogu při předcházení konfliktům a při jejich mírovém řešení; vyslovuje uznání ESVČ za pokrok, kterého dosáhla při posilování svých mediačních kapacit, opět vyjadřuje svou podporu dalšímu posilování kapacit EU v této oblasti a vyzývá k tomu, aby se mediace stala významným standardním rysem jakéhokoli budoucího komplexního přístupu pro jednotlivé krizové oblasti; zdůrazňuje úlohu Parlamentu při stanovování a monitorování společné zahraniční politiky a vyzývá příští Parlament, aby zajistil svou efektivitu a především svou soudržnost; upozorňuje na závazek Parlamentu aktivně se účastnit pozorování voleb, mediace i podpory demokracie;

domnívá se, že zapojení Parlamentu do postupu mediace, mj. na Ukrajině a v Bývalé jugoslávské republice Makedonii, ukázalo, že poslanci mohou hrát v této oblasti významnou roli;

20. připomíná, že je třeba věnovat zvláštní pozornost dodržování zásad humanitární pomoci (nezávislost, nestrannost, neutralita); domnívá se, že bezpečný přístup k postiženému obyvatelstvu a bezpečnost humanitárních pracovníků závisejí především na tom, jak na ně nahlízejí vlivní aktéři v terénu, a že by měli být bráni jako nezávislí na jakémkoli stranickém politickém rozhodování; poukazuje však na to, že útvar Komise pro humanitární pomoc a civilní ochranu (GR ECHO) je dosud součástí EU, a v důsledku toho rozhodně zastává názor, že by se měla více posílit spolupráce a koordinace mezi ECHO a ESVČ;
21. vítá společné sdělení ze dne 11. prosince 2013 nazvané „Komplexní přístup EU k vnějším konfliktům a krizím“ (JOIN(2013)0030), které skýtá příležitost k vyjasnění tohoto přístupu a jeho uplatňování v novém polisabonském institucionálním uspořádání, jakož i ke konsolidaci závazku EU k vytvoření komplexního rámce pro její činnost v oblasti vnějších vztahů; uznává, že prosazování a provádění takto ambiciózní politiky s sebou přináší značné výzvy; vítá zejména důraz na propojení bezpečnosti a rozvoje, které by mělo při uplatňování komplexního přístupu EU představovat klíčový základní princip;
22. rozhodně podporuje koncept soudržnější vnější činnosti; zdůrazňuje, že EU by neměla přijmout úzkou definici komplexního přístupu; vítá skutečnost, že společné sdělení prosazuje takové pojetí komplexního přístupu, které zahrnuje všechny fáze cyklu konfliktu či jiné vnější krize od včasného varování a připravenosti, předcházení konfliktu, reakce na krizi a její řešení až po bezprostřední obnovu a stabilizaci a budování míru s cílem pomoci zemím vrátit se na cestu udržitelného a dlouhodobého rozvoje; připomíná, že by cíle zahraniční politiky neměly být chápány jako protiklad zásad rozvoje a principiální humanitární činnosti, neboť se všechny tyto tři politiky vzájemně doplňují;
23. připomíná, že článek 208 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) stanovuje zásadu soudržnosti politik ve prospěch rozvoje, a upozorňuje na možné napětí mezi soudržností politik ve prospěch rozvoje na jedné straně a komplexním přístupem ke krizovému řízení mimo EU na straně druhé; zdůrazňuje, že hlavním cílem rozvojové politiky EU je odstranění chudoby, a proto je důležité, aby cíle v oblasti boje proti chudobě nebyly v rámci zahraniční politiky EU opomíjeny a aby komplexní přístup neohrozil civilní povahu rozvojové spolupráce; bere na vědomí skutečnost, že společné sdělení svěřuje vysoké představitelce, místopředsdkyni a předsedovi Komise odpovědnost za zajištění strategické a operační soudržnosti v oblasti vnějších vztahů, a to i pokud se jedná o vnější dopad vnitřních politik; vyzývá vysokou představitelku, místopředsdkyni a předsedu Komise, aby se zavázali, že tak budou činit;
24. poukazuje na to, že jak článek 214 SFEU, tak Evropský konsensus o humanitární pomoci z roku 2008 chrání principiální humanitární činnost; vyzývá k zabezpečování humanitárních zásad lidskosti, neutrality, nestrannosti a nezávislosti, které jsou zásadní jak pro účinnost humanitární činnosti, tak pro bezpečí jejích aktérů; důrazně připomíná, že boj proti terorismu a bezpečnostní agenda nesmí oslabovat schopnost humanitárních aktérů poskytovat pomoc a že humanitární pomoc by za žádných okolností neměla sloužit politickým cílům nebo být považována za nástroj krizového řízení; zdůrazňuje, že má-li být zajištěn přístup k obyvatelstvu v tísni, nejen že musí být humanitární pomoc neutrální,

ale rovněž musí být takto vnímána; přestože uznává, že v oblasti poskytování humanitární pomoci na základě potřeb by měl existovat určitý volný manévrovací prostor, vyzývá k širší interakci s humanitárními subjekty, aby bylo možné lépe definovat parametry jejich vztahu vůči komplexnímu přístupu;

25. je toho názoru, že oblast rozvoje a oblast předcházení konfliktům jsou úzce propojené, neboť chudoba bývá často hlavním zdrojem a výsledkem konfliktu; zdůrazňuje, že prevence přispívá k míru, bezpečnosti a udržitelnému rozvoji; vítá, že společné sdělení klade důraz na prevenci, a žádá posílení systémů včasného varování EU; vyzývá EU, aby nadále podporovala země v nestabilních situacích za účelem odstraňování hlavních příčin a zřizování fungujících a odpovědných orgánů, které budou moci poskytovat základní služby a podporovat snižování chudoby; podtrhuje nutnost vypracovat strategii EU pro nestabilní státy, která by do systému EU začlenila zásady pro nestabilní státy Výboru pro rozvojovou pomoc (DAC) OECD, jakož i cíle Nové dohody o angažovanosti v nestabilních státech dohodnuté v prosinci 2011 v Pusanu;
26. vítá závazek dlouhodobé strategie vyjádřený ve společném sdělení, neboť mír a bezpečnost lze prosazovat pouze cestou dlouhodobé angažovanosti spolu s udržitelným rozvojem; žádá lepší koordinaci krátkodobých a dlouhodobých cílů politik EU při náležitém zohledňování názorů zúčastněných stran na místní úrovni;
27. zdůrazňuje, že v zájmu účinnosti by se měl komplexní přístup EU co nejvíce opírat o společné analýzy, posouzení a plánování v rámci celého systému EU s jasným rozdělením pravomocí; vyzdvihuje v této souvislosti důležitost společného plánování jakožto nástroje pro dosažení soudržnosti vnější činnosti;
28. domnívá se, že komplexní přístup musí být zakořeněn ve společné vizi všech aktérů EU, kteří se účastní vyvíjejícího se strategického kontextu, v němž se činnost EU odehrává; vyzývá proto k pravidelnějšímu a transparentnějšímu sdílení informací, koordinaci politik a k týmové spolupráci mezi aktéry EU ve všech fázích činnosti EU; dále vyzývá k rozvoji formálních struktur, v nichž by se tyto výměny mohly odehrávat a kde by bylo možné vydávat včasná varování, analyzovat situace a sledování krize i situace po ní a které by případně mohly zahrnovat stávající struktury (jako jsou EU SitRoom, Evropské středisko pro koordinaci odezvy na mimořádné události a ARGUS); opakuje, že v rámci ESVČ je zapotřebí „rada pro reakce na krizi“, již by měl předsedat vysoký představitel, místopředseda Komise a která by propojovala všechny aktéry důležité pro krizové řízení;
29. domnívá se, že snaha o naplnění komplexního přístupu rovněž vyžaduje zlepšení koordinace, a to pod vedením vysokého představitele, místopředsedy Komise, a vnitřní politiky EU s významným zahraničně-politickým rozměrem, jako je např. vnitřní trh, migrace, životní prostředí a energetika;
30. žádá lepší propojení mezi obchodní a společnou zahraniční politikou, včetně oblasti lidských práv a rozvoje;
31. zdůrazňuje, že vinu za nedostatečné provádění zahraničních politik EU v praxi zčásti nese špatná koordinace a plánování politik mezi příslušnými orgány; zdůrazňuje, že se tato situace zlepšuje, jelikož delegace EU převzaly funkci koordinátora v této oblasti, avšak je třeba většího pokroku pro další zlepšení při provádění zahraničních politik EU v praxi, zejména co se týče krizových regionů a v souvislosti s činnostmi v rámci SZBP;

32. vyzývá k posílení kapacit EU pro řešení celosvětových problémů, zejména diplomacie v oblasti klimatu; vyzývá ESVČ, aby našla politické kompromisy a uzavřela politické dohody spojující klimatické otázky s dalšími aspekty vztahů EU s partnerskými zeměmi; doufá, že při přípravě konference OSN o klimatu, která se bude konat v roce 2015 v Paříži, začne ESVČ využívat své rozsáhlé síť delegací EU v celém světě tak, aby lépe chápala zájmy partnerských zemí a jejich domácí politiky týkající se opatření v oblasti klimatu;

2. Finanční soudržnost

33. zdůrazňuje odhodlání Parlamentu zajistit, aby byly vnější finanční nástroje Unie na období 2014–2020 navrženy tak, aby umožňovaly naplnění komplexního přístupu ve vnějších vztazích Unie, zejména tím, že se vytvoří nástroje, které budou působit napříč činnostmi pro předcházení konfliktům, krizové řízení, budování míru, rozvojovou spolupráci a posilování strategických partnerství; zdůrazňuje, že nový nástroj partnerství umožňuje EU rovněž finančně podporovat činnosti v oblasti zahraniční politiky ve třetích zemích; zdůrazňuje své odhodlání v plném rozsahu vykonávat svou demokratickou kontrolu nad prováděním těchto nástrojů, aby se zajistilo, že významné, avšak omezené zdroje Unie budou za účelem dosahování výsledků využívány účelným a hospodárným způsobem; zdůrazňuje právo Parlamentu při přezkumu vnějších finančních nástrojů v polovině období přezkoumat provádění nástrojů a provést jakékoli potřebné změny;
34. vyjadřuje politování nad nedostatečně ambiciózním rozpočtem EU v oblasti vnější činnosti na období 2014–2020; vyzývá k lepšímu předvídaní potřeb financování pro provádění strategií EU; vyjadřuje politování nad tím, že v některých případech se činnost EU kvůli finančním záležitostem zpozdila; žádá, aby byly tyto současné strukturální problémy do budoucna vyřešeny, a to i díky využití nových ustanovení o posilování kapacit pro účast a nasazení civilních stabilizačních misí (článek 4c) obsažených v nástroji stability a míru; připomíná rovněž, že je třeba revidovat finanční mechanismus pro vojenské operace SBOP (známý jako mechanismus ATHENA), aby umožňoval přiměřenější a spravedlivější sdílení nákladů na vojenské operace EU, a umožnil tak členským státům přispívat vytvářením jednotek nebo financováním podpůrných nákladů;
35. připomíná vysoké představitelce Unie, místopředsdkyni Komise, že Parlament revidoval vnější nástroje financování Unie na období 2014–2020 s cílem vytvořit prostor pro posílení kapacity stejně smýšlejících mezinárodních, regionálních a vládních aktérů i subjektů občanské společnosti, které chtějí spolu s Unií usilovat o dosažení cílů a dodržování našich základních hodnot, jakými je podpora demokracie;

3. Soudržnost v praxi

36. vítá nedávný vývoj regionálních strategií EU, pokud jde o stanovení politických priorit, informování o cílech politiky, koordinaci politických reakcí, budování partnerství a zaměření na využívání zdrojů; vyzývá k systematickému vypracovávání strategií EU, tak aby poskytovaly rámec a soudržnost činnosti EU v terénu, přičemž návrhy by měly společně připravovat ESVČ a příslušné útvary Komise (především GŘ DEVCO a ECHO) pod vedením vysokého představitele, místopředsedy Komise; vyzývá Komisi, aby se v rámci svých pravomocí od počátku aktivně podílela na této koordinaci;
37. trvá na tom, že by v takových strategiích měly být jasně zformulovány cíle a priority EU a konkrétní časový rámec pro provedení a měly by stanovit, které nástroje jsou pro

činnost nejvhodnější (počínaje mimo jiné humanitární a rozvojovou pomocí, přes diplomatické kroky a mediace, po hospodářské postihy a SBOP); trvá na tom, že role a příspěvek SBOP by měly být součástí prvotní politické analýzy a stanovení cílů politiky, čímž by se umožnilo rané zapojení plánovačů SBOP a příslušných parlamentních subjektů na unijní i vnitrostátní úrovni; vítá v tomto kontextu pozitivní vývoj politického rámce pro krizový přístup pro mise a operace SBOP a vyzývá k tomu, aby byl tento rámec rozšířen na všechny iniciativy pro reakci na krizi;

38. vítá zejména strategický rámec EU pro Africký roh, který usiluje o nastolení stability v tomto strategickém regionu bojem proti pirátství a jeho příčinám, o zřízení legitimních orgánů v Somálsku a o podporu regionální spolupráce prostřednictvím souběžného využívání vnějších nástrojů EU ve spolupráci s příslušnými partnery v terénu; připomíná nicméně, že činnost EU v tomto regionu staví na průkopnických iniciativách SBOP (jmenovitě EUNAVFOR Atalanta a mise EUTM Somalia), po nichž následovaly další nástroje EU, a proto bylo komplexního přístupu v Africkém rohu dosaženo spíše empiricky a pragmaticky ex-post, než že by byl výsledkem dobře navržené a naplánované strategie; je rozhodně přesvědčen, že v budoucnosti musí být strategie EU vypracovány před tím, než se EU začne angažovat v určitém regionu, nikoli až poté;
39. lituje toho, že i když jsou strategie stanoveny, EU je často nedokáže realizovat a pak je místo toho nucena činit náhradní a nouzové kroky; připomíná, že tomu tak bylo především v případě oblasti Sahelu, pro niž byl jednomyslně přijat velmi rozsáhlý a dobře připravený strategický dokument (strategie EU na podporu bezpečnosti a rozvoje v oblasti Sahelu z roku 2011), který však nebyl uspokojivě realizován, dokud se situace v Mali dramaticky nezhoršila; vyzývá k analýze tohoto konkrétního případu, aby se z něj EU poučila, a obecněji také ke zlepšení analýzy včasných varování pro nestabilní regiony, aby bylo možno vypracovat konkrétní iniciativy pro předcházení konfliktům a mediaci, čímž by se zlepšila předcházející činnost prostřednictvím změny politiky od přístupu zaměřeného na reakci k vhodnějšímu a účinnějšímu přístupu orientovanému na prevenci;
40. poukazuje na to, že mnoho současných vnitrostátních, regionálních a mezinárodních konfliktů souvisí s klimatem a že v důsledku toho musí komplexní přístup zahrnovat koncepci lidské bezpečnosti; připomíná analýzu zveřejněnou Programem OSN pro životní prostředí v prosinci 2011 o situaci v oblasti Sahelu, ve které se uvádí, že rostoucí teploty měly za následek nedostatek vody a zvláště místní obyvatelé, jejichž obživa závisí na přírodních zdrojích, jako je zemědělství, rybolov a pastevectví, se ocitli pod silným tlakem, který v některých případech vyústil v násilí a ozbrojený konflikt;
41. je přesvědčen, že v případech, kdy se nelze vyhnout krizím, musí být EU schopna naplánovat a nasadit vhodné civilní a vojenské prostředky a zároveň rychle a účinně zmobilizovat doplňkové nástroje EU napříč celou škálou operací krizového řízení, včetně případů humanitárních krizí; vyzývá k uplatňování příslušných článků Smlouvy týkajících se rychlé reakce, včetně článku 44 SEU; zdůrazňuje v této souvislosti potřebnost politických a bezpečnostních odborníků v příslušných delegacích EU;
42. trvá na tom, že by EU měla být schopna v dlouhodobém výhledu upevnit mír a stabilitu; vyzývá k tomu, aby byly dlouho dopředu stanoveny jasné strategie pro přechod mezi krátkodobými nástroji reakce na krizi (zejména nástroje diplomatické, SBOP a GR ECHO a nový nástroj stability a míru) a nástroji využívanými po krizi (zejména nástroj stability a míru a rozvojová pomoc), aby se zachoval pokrok dosažený na místě; vítá jako

významný první krok účinnou spoluprací ESVČ a Komise na podpoře mise SBOP v Mali a zvážení strategie odchodu EUTM Mali již v rané fázi;

43. vyzývá EU, aby na úrovni zemí dosáhla dalšího pokroku v jednání jako jeden celek s jasně rozdělenou odpovědností a pod vedením vedoucího delegace, který odpovídá za provádění vnější politiky EU v zemi a zároveň na místní úrovni koordinuje spolupráci členských států, hostitelské vlády, občanské společnosti a dalších mezinárodních partnerů; vyzývá členské státy, aby se zavázaly k přijetí jednotných opatření EU ve třetích zemích a zajistily, aby koordinace a propojení opatření na místě bylo řádně harmonizováno s orgány EU, zejména Komisí a ESVČ; vyjadřuje v této souvislosti politování nad tím, že samostatné působení členských států ve třetích zemích, zejména v zemích po konfliktu a v zemích směřujících k demokracii, které nebylo řádně sladěno mezi nimi a s místní delegací EU, poškodilo cíle a zájmy EU a její důvěryhodnost vůči třetím státům a dalším mezinárodním partnerům;

4. Partnerství

44. zdůrazňuje, že úspěšný komplexní přístup vyžaduje také rozvíjení partnerství mimo orgány Unie a členské státy, tak aby zahrnovala další mezinárodní a vícestranné partnery, strategické partnery, hostitelské země, regionální organizace, aktéry občanské společnosti a soukromý sektor, při plném respektování nezávislosti rozhodování EU;
45. vyzývá EU, aby zajistila účinné zapojení Unie do činnosti Valného shromáždění OSN a využila přitom všechny pravomoci, které jí dává její status organizace regionální integrace;
46. opakuje, že v souladu s cíli Lisabonské smlouvy posilovat zahraniční politiku EU a její úlohu v zajišťování celosvětového míru, zůstává nadále dlouhodobým cílem Evropské unie přidělení stálého místa v rozšířené Radě bezpečnosti OSN; žádá místopředsdkyni Komise, vysokou představitelku Unie, aby vyzvala členské státy k vypracování společného stanoviska k této otázce; v zájmu budoucího dosažení tohoto cíle navrhuje koordinovat předem v Radě EU postoje týkající se začlenění nových členů do Rady bezpečnosti OSN a reformy jejích rozhodovacích procesů s cílem přejít k možnému používání superkvalifikované většiny;

o

o o

47. pověřuje svého předsedu, aby předal toto usnesení Radě a Komisi.